

SET-CENTES PARAULES QUE ET DIUEN T'ESTIMO

Com li dius a una persona de trenta-cinc anys que a partir d'ara la seva vida s'anirà apagant mica en mica fins que mori?

A la Núria tampoc li va caldre que li ho diguessin. Sempre havia estat molt hipocondríaca i feia mesos que investigava els seus símptomes per Internet. Al principi va voler ignorar aquelles tres lletres que semblaven més aviat unes sigles en anglès. Però poc a poc se li anaven clavant com punyals. Fins que la metgessa les va dir en veu alta: ELA. De vegades anomenada la malaltia de Lou Gehrig. Doncs si és d'en Lou, que se la quedi ell, vaig pensar per mi. Sempre he tingut un punt còmic i irònic per enfrontar situacions difícils. Suposo que no era conscient de la magnitud de tot el que encara havia de passar.

Aquella nit vaig voler fer-li l'amor a la Núria amb tota la passió i estima que em naixia. Ella, com era d'esperar, no reaccionava a res. Mentre jo jugava amb els seus llavis, ella em va dir amb els seus que la deixés, que em busqués una altra parella i que no destrossés la meva vida cuidant-la. Em vaig quedar parat. No puc negar que no ho havia pensat. Sembla el pensament més atroç, horrible i egoista en aquesta situació. Però suposo que el cap humà funciona així moltes vegades. Òbviament que no la volia deixar. El que em passava era que m'aterria el moment de deixar-la anar definitivament. Com refaria la meva vida sense ella? De fet, no la volia refer.

La seva degeneració va ser ràpida. No vam tenir gaire sort. Pocs mesos després la van ingressar a cures paliatives. Jo estava enfonsat. Allà és on la gent va a morir. A la Núria, sorprenentment, se la veia més tranquil·la. El fet d'estar envoltada amb persones en circumstàncies similars l'ajudava a digerir tota aquella merda. Veure-la més animada era el meu millor regal. Va fer moltes amistats allà. Les infermeres i els infermers no només els ajudaven a alleugerir el seu patiment físic, també organitzaven un munt d'activitats per desdibuixar les espirals negres que diàriament es formaven a les seves ànimes: pel·lícules, xerrades, festes temàtiques, recitals, etc. Evidentment que no tot era tant de color de rosa com ho pot semblar, però he de dir que s'hi respirava un sentiment de pau, serenitat i, sobre tot, molta germanor.

Em va sortir de cop. No hi vaig pensar. Sabeu quan diuen que les coses t'han de sortir del cor? Casa't amb mi. Així, en imperatiu. L'expressió facial de la Núria va ser una barreja entre desconcert i somriure nerviós. Però què t'empatolles, tu, ara? Si mai ens hem volgut casar tu i jo. I era ben cert. Mai havia tingut cap pretensió de casar-me amb la Núria. No perquè no l'estimés, evidentment, sinó perquè no en tenia cap necessitat. Fins aquell moment. Suposo que, pels humans, els símbols esdevenen necessaris per intentar salvaguardar com puguis qualsevol record que sembla que està a punt d'esvair-se. No necessitava casar-me amb la Núria, però volia festejar amb ella en viu i en directe un gran acte d'amor.

El mossèn va ser l'infermer Damià, tothom ignorava que, alhora, era alcalde d'un petit poblet de Girona. Les infermeres van omplir l'habitació de pètals de roses grogues i blaves, per elecció de la núvia. La Núria no va voler engalanar-se, però la seva veïna de l'litera, que era perruquera, li va fer una trena digna d'una princesa de l'edat mitjana. El convit va consistir en aigua de València, en honor als pares de la Núria, i un tros de pastís de tres xocolates. No és per posar-me medalles, però estava molt bo. La Núria va plorar i va riure. Jo també. No va ser el dia més feliç de la nostra vida. Com pot ser el més feliç sabent que tot aquest somni s'acabarà d'un moment a l'altre? Però era un somni ben dolç i real. Estàvem acompanyats de gent que ens estimava de veritat, d'una manera molt pura i incondicional.

Si us plau, a la classe política, més diners i recursos per a les unitats de cures pal·liatives, que d'amor ja en van sobrats. Gràcies, àngels.